

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: P. B.**, zastoupen Mgr. Milanem Špičkou, advokátem, se sídlem Palackého 823/4, Děčín IV, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 2. 2005, č. j. 14 Az 260/2004 - 28,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 29. 10. 2002, č. j. OAM - 9603/VL - 11 - P13 - 2001, nebyl žalobci (dále jen „stěžovatel“) udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a nebyla na něho vztažena překážka vycestování podle § 91 téhož zákona.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, v níž namítal jeho nezákonnost, neboť se domnívá, že splňuje všechny podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu.

Usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem, blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku, byla věc postoupena Krajskému soudu v Brně, jako soudu místně

příslušnému. V odůvodnění usnesení je konstatováno, že k řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci azylu je příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o azyl v den podání žaloby hlášen k pobytu. Žalobce byl od 21. 8. 2002 hlášen k pobytu v P. s. Z., odkud dne 23. 8. 2002 svévolně odešel.

Včas podanou kasační stížností se stěžovatel domáhá zrušení napadeného usnesení krajského soudu a uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Konkrétně uvádí, že řízení mělo vady spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech. Stěžovatel měl v rozhodné době, tj. 15. 12. 2003 přechodný pobyt v České republice a zároveň byl v době podání (od 11. 8. 2003) hlášen na adresu D. VIII – D. O., T. 126/630. Tuto skutečnost doložil potvrzením o přechodném pobytu občana Slovenské republiky na území České republiky. Na základě těchto skutečností stěžovatel požaduje, aby byl žalobní návrh projednán Krajským soudem v Ústí nad Labem, který považuje za místně příslušný.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného usnesení (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), a je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Přestože stěžovatel výslovně uplatňuje kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který též cituje, je z obsahu jeho podání zřejmé, že nenapadá postup žalovaného, ale postup krajského soudu. Proto soud považuje za přípustně uplatněnou námitku tu, jež míří do právního posouzení věci místní příslušnosti krajských soudů. Přípustnost kasační stížnosti proti usnesení o postoupení věci místně příslušnému soudu konstatoval Nejvyšší správní soud již ve svém rozsudku ze dne 27. 1. 2005, č. j. 6 Ads 31/2004 - 35.

Nejvyšší správní soud po zjištění, že kasační stížnost je podána včas, a že je přípustná, přezkoumal napadené usnesení vázán rozsahem i důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Námitka mířící do právního posouzení věci (§ 103 odst. 1 písm. a/ s. ř. s.) může být důvodnou, pokud by soud aplikoval na věc nedopadající ustanovení právního předpisu, anebo by sice užil právního předpisu případného, leč vyložil by jej (či jeho jednotlivé ustanovení) nesprávně.

Podle § 7 odst. 2 s. ř. s., nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany. Zvláštní zákon, kterým je v posuzované věci zákon o azylu, v § 32 odst. 4 stanoví, že k řízení o žalobě je místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení azylu (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu.

V přezkoumávaném případě je z obsahu soudního spisu zřejmé, že stěžovatel byl jako občan Slovenské republiky v den podání žaloby hlášen k přechodnému pobytu v D., v rámci azylového řízení pak byl naposledy hlášen k pobytu v P. s. Z., odkud svévolně odešel. Pro posouzení rozhodného místa hlášeného pobytu je třeba vyjít ze skutečnosti, že

zákon o azylu ve své hlavě X upravuje evidenci, pobyt a hlášení pobytu žadatelů o azyl. Konkrétně § 77 odst. 1 téhož zákona (ve znění účinném ke dni podání žaloby) upravuje hlášení pobytu tak, že místem hlášeného pobytu žadatele o udělení azylu je azylové zařízení, do něhož je ministerstvem umístěn. Odstavec 2 a následující téhož ustanovení pak upravují postup při změně místa hlášeného pobytu v azylovém řízení. Jedná se tedy o zvláštní úpravu hlášeného pobytu, přičemž pokud § 32 zákona o azylu odkazuje na místo hlášeného pobytu, pak je na základě systematického a logického výkladu zcela zřejmé, že má na mysli hlášený pobyt podle § 77 a násl. zákona o azylu. Nelze tedy přisvědčit stěžovateli, který místní příslušnost Krajského soudu v Ústí nad Labem dovozuje ze skutečnosti, že v režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a změně některých zákonů, byl a je hlášen k pobytu v D., neboť se jedná o úpravu obecnější, vůči níž lze úpravu zákonem o azylu považovat za speciální úpravu. Jelikož stěžovatel nesplnil podmínky uvedené v § 77 odst. 2 a násl. zákona o azylu, zůstalo místem jeho hlášeného pobytu pro azylové řízení P. s. Z.. Místně příslušným je z tohoto důvodu Krajský soud v Brně.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. srpna 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu